

ΓΕΡΜΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ ΝΤΙΚ ΣΟΥΜΜΕΡ

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

ΤΑΝ ὁ Τέντ Κόβαρντ ξαναγύρισε στις αίσθήσεις του, εἶδε πρῶτα-πρῶτα γυρισμένα σπορτικά καὶ ἀνήσυχια ἐπάνου του τὰ μάτια τῆς μητέρας του καὶ ἀπόρρησε γιὰ τὴ μεγάλη χλωμόδα τοῦ προσώπου της.

Προσπάθησε νὰ θυμηθῆ τί ἀκριβῶς τοῦ εἶχε συμβῆ, καὶ ξαφνικά ξαναεἶδε τὸν ἑαυτό του μέσα στὴ μικρὴ βαρκούλα, ποῦ πάλευε μὲ τὰ κύματα, ποῦ ἀναποδογύρισε ὑστερα, καὶ αἰσθάνθηκε ἔξω ἀπὸ τὸ γερὸ χέρι-ποῦ τὸν ἄρπαξε σὲ λίγο ἀπ' τὰ κύματα... Μὰ, τὸ πῶς εἶχε βρεθῆ στὸ ξενοδοχεῖο του, δὲν κατάρθωνε νὰ τὸ θυμηθῆ.

—Ξέρεις ποῖος σου ἔσωσε τὴ ζωὴ; τὸν ρώτησε τρυφερά ἡ μητέρα του, ὅταν μπόρεσε ἐπιτέλους νὰ σηκωθῆ καὶ νὰ σταθῆ ἀπὸ τὰ πόδια του.

—Ὀχι, ἀπάντησε ὁ Τέντ.

Τώρα ποῦ τὰ συλλογίζονταν καλύτερα τὸ πρᾶγμα, τὸν κατέλαβε μιὰ ἀκατανίκητὴ δυσφορία. Κόντησε νὰ πνιγῆ καὶ κάποιος, κάποιος ξένος, τὸν ἔσωσε! Δὲν ἦταν αὐτὸ δόλοιο κολακευτικὸ γι' αὐτόν, ὀρισιμῶς. Καὶ ὅμως, ἔβλεπε ὅσοιδήποτε κολύμπι καὶ δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορά ποῦ ἔβγαζε ἐπὶ τὴ θάλασσα... Μὰ, ἔτσι καθὼς ἡ βάρκα του εἶχε ἀναποδογυρίσει ξαφνικά καὶ καθὼς τὸν εἶχαν ζώσει τὰ κύματα, εἶχε χάσει μὲ μιὰς τίς αἰσθήσεις του...

—Ποῖος μ' ἔσωσε λοιπόν, μητέρα; ρώτησε, λιγάκι πεσιωμμένως.

—Μιὰ ὄμορφη κοπέλλα, Τέντ. Ξέρεις, φυσικά, τὴν Λέλι Μπέλλε... Ναί, ναί, τὴν «μαζάνα» Λέλι, αὐτὴν... Εἶχε βγῆ μιὰ βόλτα μὲ τὴ βενζινακάτο της, καὶ βρισκόταν κοντὰ σου, ὅταν ἡ βάρκα σου ἀναποδογύρισε... Ἦσουν τυχερός, παιδί μου!..

Ὁ Τέντ ἔγινε μὲ μιὰς κατακόκκινη. Αὐτὸ δὲ τοῦ ἔλειπε ἀκόμα. Θὰ ἦταν ἴσως ἀρκετὰ προσκλητικό, ἕνας νέος ἀνὰ κ' αὐτόν, νὰ πέσει στὴ θάλασσα καὶ νὰ μὴν μπορῆ νὰ σωθῆ, χωρὶς ξένη βοήθεια! Μὰ, νὰ τὸν σώσει μιὰ γυναίκα, αὐτὸ ἦταν τὸ ἀποκορύφωμα τῆς ἀπογοητεύσεως. Θὰ ντραπόταν νὰ ξαναβγῆ πειὰ ἐμπρὸς τὸν κόσμο...

—Ναί, Τέντ, σ' αὐτὴν τὴν ὥρα, τὴν ὑπέρογη κοπέλλα, χρωστᾶς τὴ ζωὴ σου, ἐπανέλαβε ἡ μητέρα του. Ἀβριο κιόλας, ποῦπει νὰ τῆς κάμης μιὰ ἐπισκεψίμ καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσῃ. Κάθετα, ἔξερεις, μαζί μὲ τοὺς γονεῖς της στὸ «Μπράτφορντ». Θὰ πάμε μαζί...

Ἡ Λέλι Μπέλλε βρισκόταν στὸν κῆπο, Δέχτηκε ἐκεῖ τὸν Τέντ καὶ τὴν μητέρα του πρόθυμα. Ἦταν λεπτὴ, ὄμορφη, ἀστραφτεὰ ἀπὸ ὄνειρα ἀπὸ σφρίγος, ἀπὸ αὐτοπεποίθησι. Διέκοψε γελώντας τὸν Τέντ, ὅταν αὐτὸς ἄρχισε νὰ τὴν εὐχαριστῆ...

—Αἱ ἔκανε. Ἄν ἔξεραε πόσο μὴ κρη ἦταν ἡ ὑπηρεσία ποῦ σὰς ἐπρόσφερα... Μέσα στὴ θάλασσα, εἶμαι, ἔξερε, σὰν στὸ σπίτι μου. Ἐκτός αὐτοῦ, φοροῦσα κιόλας τὸ μαγιό μου... Μὰ, νὰ σὰς πῶ κάτι, κύριε Κόβαρντ... Πρέπει νὰ μάθετε κολύμπι, χωρὶς ἄλλο! Ναί, πρέπει νὰ καταγίνετε λιγάκι μὲ τὰ σπῶρ. Ἀναλαμβάνω εὐχαριστᾶς μὲ γίνω ἡ δασκάλια σας. Καί, ἂν θέλετε, αἰσιο κιόλας ἀρθεῖ νὰ σὰς πάσο!..

Πράγματι, ἀπὸ τὴν ἐπομένη, ἄρχισε κυριολεκτικῶς τὸ μαρτύριο τοῦ Τέντ. Ὁ ἄτυχος νέος εἶχε παῖσι πειὰ νὰ ἀνήκη στὸν ἑαυτό του. Ἡ Λέλι Μπέλλε εἶχε βαλθῆ νὰ τὸν κἀν, σώνει καὶ καλά, ἕνα ἀληθινὸ σπῶρτμαν καὶ τὸν μεταχειριζόταν σὰν ἕνα πρᾶγμα ποῦ τῆς ἀήκε. «Ἐξῶ ἀπὸ τὸ κολύμπι, τὸ ὅσο τὸν ξεβέγγε ὄρες δόλοκληρες, δὲν εὐρίσκε καρὸ ν' ἀνασῆθαι ἀπὸ τὰ ἀναγκαστικὰ μαθήματα τοῦ τένις, τοῦ γκόλφ, τῆς κωπηλασίας, ὡς καὶ τοῦ χοροῦ ἀκόμη καὶ τοῦ μπιλλιάριου, Γιατί, αὐτὴ ἡ Λέλι ἦταν τρομερὴ σὲ όλα!

Μὰ καὶ πάλι δὲν ἦταν αὐτὸ μονάχα. Ὅπουδήποτε καὶ σ' ὅποιαδήποτε συντροφιά καὶ ἂν τὸν ἔπαιρνε μαζί της ἡ σῶτερά του, ὁ φτωχὸς Τέντ ἔβλεπε-ἢ ἐνόμιζε πὼς ἔβλεπε-νὰ τὸν ὑποδέχονται μὲ κάτι χαμόγελα γεμάτα εἰρωνεία. Πρὸ παντός, δὲν μποροῦσε νὰ

ἀνεχθῆ αὐτὴν τὴ στερεότυπη φράσι ποῦ ἀκούγε νὰ τοῦ ἐπαναλαμβάνῃ ὁ κάθε ἄνδρας καὶ ἡ κάθε γυναίκα, στὴν ὁποία τὸν ἠνιοστοῦσαν γιὰ πρώτη φορά:

—Ἄ! Σεῖς εἴσαστε ὁ νέος τὸν ὁποῖο ἔβγαλε ἀπὸ τὸ νερὸ ἡ Λέλι Μπέλλε;...

Αὐτὸ δὲ ἦταν ποῦ τοῦ χτυποῦσε περισσότερο στὰ νεῦρα. Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸν εἶχε σώσει-ποῦ νὰ μὴν τὸν ἔσωζε ποτέ!—αὐτὴ ἡ διαβολομένη; Γιὰ νὰ τὸν τυρανῆ; Γιὰ νὰ τὸν κἀν γελῶτον ἐμπρὸς σ' ἄλλον τὸν κόσμο;

Μιὰ μέρα, τέλος, ποῦ αὐτὲς ἡ σκέψεις τὸν εἶχαν κυριεῖσει ἐξ ὀλοκλήρου, κατέληξε στὴν ἀπόφασιν νὰ βάλῃ μιὰ καὶ καλὴ τέλοσ σ' αὐτὴν τὴν ὀχληρὴ ὑπόθεσι. Στὴν ἀπόφασιν ποῦ αὐτὴ ἔβλεπε πέρα πολὺ καὶ μιὰ συννομιλία, τὴν ὁποία εἶχε ἀκούσει χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ ἐκείνη τὴ μέρα, τὴ στιγμὴ ποῦ, μέσα σὲ μιὰ καμπίνα, ἔβγαζε τὸ κουστομί του μπάνιου του. Μιὰ γυναίκα διηγόταν σ' ἕνα ἄνδρα τὴν ἱστορία τῆς διασώσεώς του καὶ τέλος ἐπρόβατο:

—Ἀπὸ τότε, τοὺς βλέπει κανεῖς διαρκῶς μαζί. Χωρὶς ἄλλο, εἶνε ἐρωτευμένοι καὶ δόλοιο ἀτίβανο, πολὺ γρήγορα νὰ τοὺς δοῦμε καὶ παντρεμένους!..

Ὁ Τέντ τὰ ἀκούσε αὐτὰ ἔξω φρενῶν ἀπὸ τὸ θυμὸ του. Ποῦ εἶχε μπλέξει; Σὲ ποῖο βάρβαρο κυλοῦσε, χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνῃ; Πραγματικὰ, τοῦ εἶχε στήσει κάποια παγίδα αὐτὸς ὁ διάβολος, ἡ Λέλι; Νὰ παντρευθῆ μ' αὐτὴν; Μὴ χειρότερα! Αὐτὴν, ποῦ ἔτρεχε κάθε μέρα σὰν ὄλογο βεῖα κ' ἀριστερά, αὐτὴν τὴν νεροφίδα, ποῦ τὸν μεταχειριζόταν σὰν κῆμα της καὶ ποῦ σίγουρα τὸν περιφρονοῦσε, δὲν τὸν λογάριζε γιὰ τίποτε! —Ὀχι! Ὀχι!... Πρέπει νὰ τελειώσῃ, καὶ τὸ γρηγορότερο, αὐτὴ ἡ ἱστορία!..

Ὅταν, σὲ λίγο, συναντήθηκαν ἔξω ἀπὸ τὴν Λέλι, ἦταν τόσο σκυθρωπὸς, ὥστε ἐκείνη δὲν ἄργησε νὰ καταλάβῃ πὼς κάτι ἔκτακτο τοῦ συνέβαινε.

—Τί ἔχετε γινεῖ σήμερα; τοῦ εἶπε σὲ μιὰ στιγμὴ δυσανεστήμενη. Ἐγὼ σὰς μιλῶ καὶ σεῖς γυρίζετε ἄλλοῦ. Ποῦ τρέχει ἡ σκέψι σας;

Μὲ μιὰ ἀπότομη κίνησι, τῆς ἔπιασε τὸ μπράτσο καὶ τὴν τράθηξε σὲ μιὰ γωνία.

—Λέλι, τῆς εἶπε αὐτός, χωρὶς νὰ περιμένῃ δευτέρη ἐρώτησι. Ξέρετε τί διαβίδουν ἐδῶ γιὰ μὰς;

—Τί; ρώτησε ἐκείνη γελώντας.

—Ὅτι τάχα ἀγαπιόμαστε καὶ ὅτι πολὺ γρήγορα θὰ μὰς δοῦν καὶ παντρεμένους!

Ἡ Λέλι ἔγινε ἔξαφνα κατακόκκινη μ' αὐτὰ τὰ λόγια.

—Ναί, ἐπανέλαβε ὁ Τέντ, ἐκνευρισμένος διαρκῶς περισσότερο, ὅπαρχουν ἐδῶ ἄνθρωποι ποῦ διαβίδουν μιὰ τέτοια ἡλιθιότητα! Γιατί, ἔξερετε, Λέλι, αἰσθάνομαι θέβαι πολλὰ συμπάθεια γιὰ σὰς, πολλὰ εὐγνωμοσύνη... μὰ δὲν θὰ μπορούσα, μὲ κανένα τρόπο, νὰ συνδέσω τὴ ζωὴ μου μὲ τὴ δική σας. Ἄ, ὄχι! Γιὰ ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, θὰ χρειαζόταν ἕνα ἄλλο αἰσθημα, ἐκτός ἀπὸ τὴ φιλία καὶ τὴν εὐγνωμοσύνη, καὶ αὐτὸ τὸ αἰσθημα δὲν τὸ ἔχετε οὔτε σεῖς γιὰ μένα, οὔτε κ' ἐγὼ γιὰ σὰς. Ναί, Λέλι... Μοῦ ἔχετε δώσει μιὰ τέτοια οἰκειότητα μὲ τὴν καλωσύνη σας, ὥστε μπορῶ νὰ σὰς τὸ πῶ, καθαρά καὶ ἔαυτερα, πὼς δὲν σὰς ἀγαπᾶ. Μ' ἀκούετε, Λέλι; Δὲ ν-σ-α-ς-α-γ-α-π-ῶ!

Σταμάτησε ὅμως ἀμέσως, σὰν νὰ κόπιασε, σίμπος ἡ λέξις ἢ ἔλεγε νὰ εἶχαν σκαλώσει στὸ λάρυγγά του. Ἡ Λέλι εἶχε γίνε κατάπληκτι καὶ σὰ ὄρασι μᾶτια της ἀνέβλυσαν ἄεφανα δυὸ χοντρά δάκρυα. Ἐκανε μιὰ γρήγορη κίνησι, σκέπασε μὲ τὰ χέρια της τὸ πρόσωπο της καὶ κάτι βουβὰ ἀνασπυλλτὰ ἄρχισαν νὰ φουσκῶνουν τὸ στήθος της.

Ἡ ἀπροσδόκητὴ αὐτὴ ἐπίβρασι ποῦ εἶχαν τὰ λόγια τὸν πάνω σ' αὐτὴ τὴν ἐτίθασα ἀμαζόνια, κατασύγγυσε ἄεφανα τὸν Τέντ. Αὐτὴ ἡ ζωερὴ ἄλγη, αὐτὴ ἡ ξαφνικὴ ἀδυναμία, ἡ ὁποία τοῦ ἀπεκαλύπτετο ἐκεῖ ὅπου μονάχα δύναμι καὶ αὐτοπεποίθησι εἶχε συνθῆσι μέχρι τότε νὰ βλέπῃ, τὸν ἔκαναν ἀνω-κάτω. Καὶ ἐνὶ αἰσθάνοντ νὰ σῆθῃ μὲ μιὰς ὄλη ἡ προηγούμενη ὄργη του, ὄλο τὸ πετσάμου, μιὰ τρυφερότητα ἀπείρανη τὸν ἐ- (Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 317)

Ἡ Λέλι Μπέλλε βρισκόταν στὸν κῆπο...

ΕΝΑ ΣΥΖΥΓΙΚΟ ΔΡΑΜΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 307)

του είπε ο υπηρέτης. Δεν θα φάει απόψε σπιτί ή κυρία;

—Γιατί να μη φάει; Αφήστε με ήσυχο, έχω δουλειά! απάντησε απότομα ο κ. Βανιέ.

Έγραψε τώρα τις τελευταίες φράσεις της σκηνης του και σέ ληγο θα τέλειωσε.

Όταν τέλειωσε, κτύπησε το ρολόι του.

—Έννια ή ώρα! Ψιθύρισε. Τι έπαθε η εύλογημένη η γυναίκα μου; Γιατί άργησε τόσο έξω;

Με το άθετοιο θάδισμα των καλλιτεχνών, που είναι ζαλισμένοι άπ' τη δουλειά τους, πέρασε στο διαμέρισμα της γυναίκας του. Δεν ήταν εκεί.

Πήγε κατόπιν στον διάδρομο.

—Έφεραν αυτό το γράμμα, κύριε, του είπε ο υπηρέτης.

Ο Βανιέ αναγνώρισε αμέσως το γράμμα. "Ανοιξε θιαστικώς τον φάκελλο κι' αμέσως κύλισε στα πόδια του τό πρώην του σημεΐωμα. Ο φάκελλος όμως είχε κι' ένα άλλο φύλλο. Και στο χαρτάκι αυτό ή κ. Βανιέ, ή γυναίκα του, τούγραψε με τό σταθερό της γράμμα:

«Σ' ευχαριστώ που με κατάλαβες και σέ ύπακούω. Χαίρε!»

Όλη τη νύχτα, ως τό πρωτό, ο Βανιέ ήταν έξω φρενών για τό πρωτάκουστο πάθημά του!... "Έκλαιγε, έκανε σχέδια έκδικήσεως κι' άλλους πάλιν ένοιωσε νά τον θασανίζουν ή τύψεις.

Η αύγη τόν θρήκε νά θσανοδιαβάξει για δεκάτη φορά τήν πονεμένη εκείνη εξομολόγησι πουλαθε τό πρώτο. Και μουρμούριζε διαρκώς τά ίδια του τά λόγια: «Ο άντρας σας έχει κι' αυτός έρωμένη: Τήν έπιστήμη του...»

Πάνω στό τραπέζι είδε τώρα τά χειρόγραφα του έργου του. Τ' άνοιξε, τούς έρριξε λίγες ματιές κι' άρχισε νά συλλογίζεται κυντάζοντας τόν ουρανό μέ τ' άσπρα συννεφάκια. Σιγά-σιγά κάτω άπ' τά γκριζά του μαλλιά τό πρόσωπό του ήσυχαζε. «Ο, τι άποφάσεις για τούς άλλους, τό δεχόταν τώρα και για τόν έαυτό του.

Κι' άξαφνα θούτηξε τήν πένα στό μελάνι κι' έγραψε ένα τη-λεγράφημα στή γυναίκα του:

«Δέν άναρωδ' τίποτε. Είχες δίκη. Εύχομαι όλοψύχως για τήν ευτυχία σου!»

Αμέσως όμως λύγισε και έξοπασε σέ λυγμούς. Γιατ' είνε πολύ σκληρό νάνε κανείς μονάχα σοφός στή ζωή...

«I LOVE YOU!»

(Συνέχεια έκ της σελίδος 306)

—Τότε, άπλούστατα: δέν πρέπει νά παντρευτούν. Διευτόπασε αυτό τό αξίωμα καθιστά και μέ άπλήρη πεποίθησι. Ο νέος σάπασε. "Ητανε εστίνοσι πολύ χλωμός, γιατί ή Μαίρη τόν ρώτησε:

—Τί έχετε;

—Εγώ; Τίποτε.

Έκείνη προσπάθησε τότε νά θρη κάτι πύδ ευθύμο:

—Πήτε μου λοιπόν τίς περίφημες τρεις λέξεις σας...

—Δέν τίς θυμομαι πεία, άποκρήθηκε ο νέος χαμογελώντας πικρά...

Μά, δέν θαρούσε, ήτανε τρεις άχρηστες λέξεις.

Φαίνεται πώς ή Μαίρη κατάλαθε έπιτέλους. Κτύπησε τόν νέο μέ άπειρη θρηφρότητα. Τόν θρήκε ώραίο, περήφανο και σέ-στικη—πολύ άργά—πώς θα ζούσε ευτυχισμένη θυσιάζοντας με-ρικά πράγματα ακόμη και πάρα πολλά, για τήν άγάπη του. "Η τρεις άγγλικές λέξεις τής ήρθαν άπ' τήν καρδιά στα χείλη. "Αν τίς έλεγε, πρώτη αυτή, άν τόν θεθαίνο πώς είχε γελασθή μέ τίς άνόητες εκείνες σκέψεις της;...

Μά, δέν τόλμησε. Μονάχα άσπμαντα λόγια θρήκαν νά πούν ώποπου νά φθάση τό πλύο, κρύβοντας κι' αυτή τή στενογώρια τους. "Η άγάπη τους είχε άγγίξει και τούς δύο. Μά ή άγάπη έχει τίς άπαιτήσεις της, θέλει θυσίες στό θώμό της.

Πέρασαν τήν άμορφη εκείνη θραυδιά μώνων για τό κόστος τής ζωής, άντι νά τήν ζήσουν. Ούτε κείνη, ούτε κείνος δέν εί-χαν πώς τό θάρρος ν' άντιμετωπίσουν τό μυστήριό που κλεινουν ή τρεις λέξεις: «I love you!» (Σ' άγαπώ).

ΜΙΑ ΔΥΝΑΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 302)

κυρίε, συγχρόνος, χωρίς νά τό θέλη. Προσάθησε για μία στιγμή ακόμη νά συγκατηθή, δέν μπόρεσε όμως νά άνθεξει περισσότερο.

—Λέλι, είπε, Λέλι... ήσυχάστε λοιπόν... Μήν κλαίτε!... Λέλι, μήν πιστεύετε άπό ό,τι σας είπα, δέν είνε ή άλήθεια, δέν είνε ούτε μία λέξι, νά όστε μια μονάχα άληθινή! "Ηθελα μονάχα νά... νά σας δοκιμάσω ήθελα... "Α, τί άνόητος που είμαι!... Λέλι, συγχώρεσε με, άγάπη μου, μοναδική μου άγάπη!... Γι-ατί... γιατί ο' άγαπώ, Λέλι!... Σ' άγαπώ τρελλά!...

Η νέα μία κοκκίνη σάν τριαντάφυλλο και μία χλωμάζε, χλωμάζε, γινόταν κάτασπρη σάν τό κρίνο... "Αξαφνα έπισε στήν άγκαλιά του κι' αναλύθηκε σέ λυγμούς, σέ δυνατούς λυ-γμούς, ψιθυρίζοντας:

—Θεέ μου, κι' έγώ ο' άγαπώ, Τέντ!... Μή με λυπήσης πεία,

ΜΙΑ ΕΡΩΤΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΣΤΟ ΦΕΖ...

(Συνέχεια έκ της σελίδος 312)

οπασε έκείνο τό βράδυ νωρίς στό ξενοδοχείο, γιατί είχε πωλει-ώσιε νωρίτερα τίς ύποθέσεις του. "Όταν μπήκε λοιπόν στό δια-μέρισμα του κι' άντίκρισε τή γυναίκα του και τό φίλο της; τά έχασε κι' έθωγαε τό πιστόλι του για νά τούς σκοτώση.

Μά ο' Αντρέ Ριβέλ έμεινε άπαθής κι' άρκέθηκε νά του πή με έρωτική φωνή:

—"Αν με σκοτώσετε, τήν ίδια ώρα θα σάς συλλάθουν ως ύ-ποπτο και θα πληρώσετε πολύ άκριβά αυτές τίς μυστηριώδεις έπιχειρήσεις σας. Καλύτερα νά συνεννοηθούμε σάν δυο φίλοι. Πόσα μου δίνετε για νά κρατήσω τό στόμα μου κλειστό; Ξέ-ρω ό,τι έχετε προμηθευθή άπό τούς διάφόρους φυλάργους, μα-ζύ με τά δέρματα των άγρίων θηρίων και μερικά πολύ ένδια-φέροντα σχεδιαγράμματα, για τά μέρη στα όποια μπορεί νά γίνη μία μυστική ναυτική βάση στήν είσοδο τής Μεσογείου!...

Ο Μασσοῦτο τά είχε χαμένα. "Έθαλε πάλι τό πιστόλι του στήν τσέπη του και κήρησε συλλογισμένος υπροστά στό τραπέ-ζι του σαλονιού. "Ο μόνος που παρέμειν άπαθής, ήταν ο γραμ-ματεῦς του, που έξακολουθούσε νά έχη τό ίδιο ήλιθιο ύφος του. "Όσο για τήν Πολέτ, τά είχε χαμένα και δέν ήξερε τί νά ύπο-θέση.

Δέν τολμούσε νά φαντασθή ό,τι ο άνδρας της ήταν κατάσκο-πος κι' ό,τι ο φίλος της ήταν ένας πράκτωρ τής γαλλικής άντι-κατασκοπείας. Τέλος ο Μασσοῦτο είπε με μισόσπηση φωνή:

—Είν' άρκετές έκαστό χιλιάδες φράγκα;

—"Αν διπλασιάσετε τό ποσό, είμαστε σύμφωνοι, του άπάντη-σε ο Ριβέλ.

Ο Γαπωνέζος έμπορος ύπέγραψε ένα τσέκ, τό έδωσε με νευ-ρικότητα στόν Ριβέλ κι' έπειτα του είπε:

—Φροντίστε νά μη μ' άνησυχήσουν οι άστυνομικοί κατά τήν αυριανή άναχώρησή μου.

—Έχετε τό λόγο μου, τ' άπάντησε ο Ριβέλ. "Όσο για τά σχέδιά σας, αυτά τά έχω πάρει άπό τό χρηματοκιβώτιό σας και τά έχω καταστρέψει. Μά για νά είμαστε σύμφωνοι, θα φύ-γετε μόλις έξαργώπως τό τσέκ!

Κι' έπειτα, στρεφόμενος πρὸς τήν Πολέτ, τής είπε μ' ευ-γένεια:

—Μέ συγχωρήτε άν άπογοητευθήκατε άπ' αυτή τήν περιπέ-τειά σας. Μά ή ζωή στό Μαρόκο είνε τόσο πολυέσδη, ώστε πρέπει κανείς νά τά καταφέρνι όπως μπορεί!

Κι' έφυγε άπό τό ξενοδοχείο, χωρίς νά τολμήση κανείς νά τόν πειράξη.

Τήν άλλη μέρα ο έμπορος Μασσοῦτο άνεχώρησε άπ' τό φέζ μαζί με τή γυναίκα του. Μά δέν τήν χωρίσε. Καταλάβαινε ό,τι τό λάθος ήταν δικό του, πού τήν είχε έγκαταλείπει και τήν εί-χε άναγκάσει νά μπλεχθή σέ μία ύποπτη έρωτική περιπέτεια, πού παρ' όλιγο νά του στοίχιζε πολλά χρόνια φυλακής.

ΤΕΑ ΦΟΝ ΧΑΡΜΠΟΥ

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ

(Συνέχεια έκ της σελίδος 289)

σκηροτήσε διόλου. Έκμηδενισμένος, σωριάστηκε σέ μία πολυ-θρόνα, κρατώντας τό ακόμη στό χέρι του. Και, μόλις και μετά θιας, σάν άπό πολύ μακριά, άκουσε τή γυναίκα του πού τού έ-λεγε, ενώ τόν κρατούσε άγκαλιασμένον:

—Βένηρ! Σου όρκίζομαι, πώς τόν κύριο λήτσον δέν τόν έ-χω ιδή παρά τίς δύο φορές μονάχα πού σου τόν έβερσε δέν σπύ-τι. Τό πιστόλι δέν πήρε φωτιά, γιατί ήταν άδειο. Σου έπαίσα αυτήν τή μικρή σκηνή, γιατί ήξερα πώς θα πυροβολούσε έναν-τιον του, για νά σου άποδεξεί, ό,τι όποιοσδήποτε μπορεί νά έγ-κληματήσει...

Ο εισαγγελεύς Βένηρ χρειάστηκε άρκετή ώρα για νά συ-λέψη και νά γελάσει μέ τό πθήματά του. "Αποτράβηξε τότε άπα-λό άπό τό λαμό του τά μαρτύρια τής Τζίνιας, σηκώθηκε χωρίς νά μιληση και ξεκρέμασε τό ακουστικό του τηλεφώνου.

—Έμπρός! είπε. Εισαγγελία είνε αυτό; "Εδώ, εισαγγελεύς Βένηρ... Κύριε γραμματεῦ, είδοποίησε, σας παρακαλώ, άμέ-σως τόν κύριο πρόεδρο, ό,τι μία ζαφνική άδιαθεσία δέν μου έπι-τρέπει νά παραστώ στήν αυριανή δίκη. Καί...στε λετε νά πά-ρετε τή δικογραφία!

καλέ μου. Μπορεί νά είμαι δυνατή στα σπόρ. "Αλλά στόν έρω-τα, ώ, στόν έρωτα, είμαι κι' έγώ μία γυναίκα, μία άδύναμη γυναίκα πού θέλει γλυκόλογα και χάδια. Φίλησε με, Τέντ, νά συνέλωθω...

Κι' ο' Τέντ έσκυψε και τή φίλησε στό στόμα, μεταδιδόντας τής έτσι τήν άνδρική του φλόγα, τή δύναμη, τό πάθος...